

Studijų žurnalas

„Rūpestingai užrašytos žinios – tai žinios, kuriomis prireikus galima pasinaudoti. Delikati dvasinė informacija turi būti saugoma šventoje vietoje – tai liudija Viešpačiui, kaip ją branginate. Toks įprotis padidina tikimybę jums gauti daugiau šviesos.“

Richard G. Scott, "Acquiring Spiritual Knowledge," *Ensign*, Nov. 1993, 88

GYVASIS KRISTUS

APAŠTALŲ LIUDIJIMAS

PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTŲJŲ JĖZAUS KRISTAUS BAŽNYČIA

Minėdami dutūkstantąsias Jėzaus Kristaus gimimo metines, liudijame apie neprilygtamo Jo gyvenimo realumą ir nesibaigiančią didžiosios apmokančios Jo aukos galią. Niekas kitas taip giliai nepaveikė visų žemės žmonių – tiek gyvenusių, tiek dar gyveniančių.

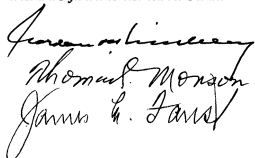
Jis buvo Didysis Senojo Testamento Jehova, Naujojo Mesijas. Vadovaujamas savo Tėvo, Jis sukūrė žemę. „Visa per jį atsirado, ir be jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę.“ (Jono 1:3.) Nors buvo be nuodėmės, Jis pasikrikštijo, kad atliktų visa, kas reikalinga teismui. Jis „vaikščiojo, darydamas gera“ (Apaštalu darbų 10:38), tačiau buvo niekinamas už tai. Jo Evangelija buvo taikos ir geranoriškumo žinia. Jis karštai kvietė visus sekti Savo pavyzdžiu. Jis vaikščiojo Palestinos keliais, gydydamas ligonius, teikdamas regėjimą akliems, prikeldamas mirusiuosius. Jis mokė amžinybės tiesų: apie mūsų ikimirtingojo egzistavimo tikrumą, mūsų gyvenimo žemėje prasmę ir apie Dievo sūnų bei dukterų galimybes būsimajame gyvenime.

Jis įsteigė sakramentą kaip savo didžiosios apmokančios aukos priminimą. Jis buvo suimtas ir apkaltintas nebūtais dalykais, pripažintas kaltu, norint įtikti miniai, ir pasmerktas mirti ant Kalvarijos kryžiaus. Jis atidavė Savo gyvybę, kad apmokėtų žmonijos nuodėmes. Tai buvo didi Jo išpirka už visus žemės gyventojus.

Iškilingai liudijame, kad Jo gyvenimas, reikšmingiausias visoje žmonių istorijoje, neprasidėjo Betliejuje ir nesibaigė Kalvarijoje. Jis buvo Tėvo Pirmagimis, Viengimis Sūnus kūne, pasaulio Išpirkėjas.

Jis prisikėlė iš kapo, „kaip užmigusiujų pirmagimis“ (1 Korintiečiams 15:20). Kaip prisikėlęs Viešpats, Jis apsilankė tuos, kuriuos mylėjo gyvenime. Jis taip pat mokė „kitas avis“ (Jono 10:16) senovės Amerikoje. Šiais laikais Jis ir Jo Tėvas pasirodė berniukui Džozefui Smitui, pradėdami seniai pažadėtą amžių pilnatvės Evangelijos laikotarpį (žr. Efeziečiams 1:10).

PIRMOJI PREZIDENTŪRA

2000 m. sausio 1 d.

Apie gyvąjį Kristų pranašas Džozefas rašė: „Jo akys buvo tarsi ugnies liepsna; jo galvos plaukai buvo balti tarsi tyras sniegas; jo veidas spindėjo skaisčiau už saulę; ir jo balsas buvo lyg didžiųjų vandenų šniokštimas, būtent Jehovos balsas, sakantis:

Aš esu pirmasis ir paskutinis; aš esu tas, kuris gyvena, aš esu tas, kuris buvo nužudytas; aš esu jūsų užtarėjas pas Tėvą.“ (DS 110:3–4.)

Apie Jį pranašas taip pat skelbė: „Ir dabar, po daugelio liudijimų, pateiktų apie jį, šis yra visų paskiausias liudijimas, kurį pateikiame apie jį, – kad jis gyvena!

Nes mes jį matėme, būtent Dievo dešinėje; ir mes girdėjome balsą, liudijantį, kad jis – Tėvo Viengimis,

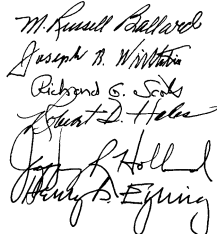
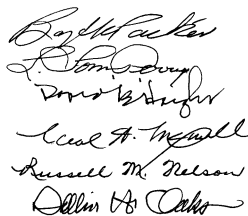
kad juo, per jį ir iš jo sukuriami ir buvo sukurti pasauliai ir jų gyventojai – Dievui užgimę sūnūs ir dukros.“ (DS 76:22–24.)

Iškilingai skelbiame, kad žemėje buvo atkurta Jo kunigystė ir Jo Bažnyčia – pastatyta ant apaštalu į pranašų pamato, turinti kertiniu akmeniu patį Kristų Jėzų (žr. Efeziečiams 2:20).

Liudijame, kad vieną dieną Jis sugrįš į žemę. „Tada Viešpaties šlovė bus apreiškta! Visa žmonija drauge ją išvys“ (Izaijo 40:5). Jis valdys kaip karalių Karalius ir viešpačių Viešpats, prieš Jį kiekvienas kelis klaupsis ir kiekvienas liežuvis garbins Jį. Kiekvienas iš mūsų stosime prieš Jį, kad būtume teisiami pagal savo darbus ir širdies troškimus.

Mes, kaip deramai išventinti Jo apaštalai, liudijame, kad Jėzus yra gyvasis Kristus, nemirtingas Dievo Sūnus. Jis yra didysis karalius Emanuelis, kuris šiandien stovi savo Tėvo dešinėje. Jis yra pasaulio šviesa, gyvybė ir viltis. Jo kelias – tai kelias, vedantis į laimę šiame gyvenime ir amžinąjį gyvenimą ateinančiame pasaulyje. Dėkojame Dievui už neprilygtamą Jo dieviško Sūnaus dovaną.

DVYLIKOS KVORUMAS

Pagrindiniai doktrinos įvaldymo principai

Doktrinos įvaldymo įvadas

Mormono Knygos pranašas Helamanas mokė savo sūnus: „Būtent ant mūsų Išpirkėjo, kuris yra Kristus, Dievo Sūnus, uolos jūs turite statyti savo pamatą“ (Helamano 5:12). Pamatą statymas ant Jėzaus Kristaus – Jo doktrinos supratimas, tikėjimas ja ir gyvenimas pagal ją – sustiprins mūsų, kaip Jo mokinių, atsivertimą ir išsipareigojimą, apsaugos nuo priešininko įtakos ir padės laiminti kitų žmonių gyvenimus.

Vienas iš būdų, kaip tai pasiekti – tai kartu pamokoje nuosekliai studijuoti Raštus. Kitas būdas, kaip statyti savo pamatą ant Jėzaus Kristaus ir Jo doktrinos, vadinamas doktrinos įvaldymu.

Doktrinos įvaldymas sutelktas į du tikslus:

1. Dieviškų principų mokymasis ir taikymas siekiant dvasinių žinių

Dangiškasis Tėvas apreiškė dvasinių žinių įgijimo principus. Tie principai apima veikimą su tikėjimu, sąvokų ir klausimų nagrinėjimą iš amžinosios perspektyvos ir tolesnio pažinimo siekimą per Dievo nurodytus šaltinius. Įvaldome doktriną taikydami tuos principus ir mokydamiesi taip ieškoti atsakymų į doktrinos ir istorinius klausimus, kad Šventoji Dvasia stiprintų mūsų tikėjimą Jėzumi Kristumi ir Jo doktrina.

2. Jėzaus Kristaus Evangelijos doktrinos ir Raštų ištraukų, kuriose tos doktrinos yra mokoma, įvaldymas

Šis doktrinos įvaldymo tikslas pasiekiamas per:

a) Gilesnį kiekvienos iš šių temų ir pagrindinių jose nurodytų doktrinos teiginių supratimą:

- Dievybė
- Išgelbėjimo planas
- Jėzaus Kristaus Apmokėjimas
- Sugražinimas
- Pranašai ir apreiškimas
- Kunigystė ir kunigystės raktai
- Apeigos ir sandoros
- Santuoka ir šeima
- Įsakymai

b) Žinojimą, kaip doktrinos teiginių yra mokoma doktrinos įvaldymo Raštų ištraukose ir sugebėjimą atsiminti bei rasti tas eilutes.

c) Sugebėjimą kiekvieną teiginį paaiškinti pasiremiant susijusiomis doktrinos įvaldymo ištraukomis.

d) To, ką sužinome, taikymą kasdieniniuose savo pasirinkimuose ir atsakant į doktrinos, socialinius ir istorinius klausimus ir problemas.

Dvasinių žinių įgijimas

Kadaangi mūsų Dangišskasis Tėvas myli mus ir nori, kad palaipsniui taptume panašesni į Jį, Jis ragina mus „siek[ti] mokytumo, būtent mokymusi ir taip pat tikėjimu“ (DS 88:118). Ieškodami tiesos galime visiškai pasitikėti Juo, remdamiesi Jo išmintimi, meile ir galia mokyti ir laiminti mus. Dievas žino viską ir yra visos tiesos šaltinis (žr. Mozijo 4:9). Jis pažadėjo atskleisti tiesą mūsų protams ir širdims per Šventąją Dvasią, jeigu stropiai ieškosime Jo (žr. DS 8:2–3).

Kad padėtų mums, Dangišskasis Tėvas išmokė mus, kaip įgyti dvasinių žinių. Jis nustatė sąlygas, kurias turime įvykdyti, kad įgytume tokias žinias. Pagal Jo dievišką modelį, mes turime nuoširdžiai trokšti sužinoti tiesą (žr. Moronio 10:4–5) ir norėti gyventi pagal tai, ką Dievas apreiškė (žr. Jono 7:17). Mūsų nuoširdus troškimas paskatins mus ieškoti tiesos per maldą (žr. Jokūbo 1:5–6; 2 Nefio 32:8–9) ir nuoširdžiai mokantis Dievo žodžio (žr. 2 Timotejui 3:15–17; 2 Nefio 32:3).

Kartais galime rasti naują informaciją arba susidurti su klausimais apie Bažnyčios doktriną, tvarką ar istoriją, kuriuos gali būti sunku suprasti. Klausimų uždavimas ir atsakymų ieškojimas yra gyvybiškai svarbi mūsų pastangų mokytis tiesos dalis. Kai kurie mūsų mintyse kilę klausimai gali būti Šventosios Dvasios įkvėpti. Įkvėpti klausimai turi būti laikomi Dievo dovanomis, suteikiančiomis galimybes praplėsti mūsų supratimą ir stiprinti mūsų įsitikinimą, kad Viešpatys nori mokyti mus. Kad ir koks būtų mūsų klausimų šaltinis, buvome palaiminti gebėjimu samprotauti, mąstyti ir jausti, kaip Viešpaties įtaka praplečia mūsų protus ir gilina mūsų supratimą. Mūsų nusistatymas ir ketinimas užduodant klausimus ir ieškant atsakymų stipriai paveiks mūsų gebėjimą mokytis per Šventąją Dvasią.

Šie trys principai gali nukreipti mus mūsų siekyje mokytis ir suprasti amžiną tiesą ir rasti atsakymus į klausimus arba problemas: veikimas tikėjimu, sąvokų ir klausimų nagrinėjimas iš amžinosios perspektyvos ir tolesnio pažinimo siekimas per Dievo nurodytus šaltinius.

1. Veikimas tikėjimu

Mes veikiamės su tikėjimu, kuomet pasirenkame pasitikėti Dievu ir pirmiausiai atsisąžintiame į Jį nuoširdžiai meldamiesi, studijuodami Jo mokymus ir paklusdami Jo įsakymams.

Siekiant praplėsti savo supratimą ir išspręsti iškilusius klausimus, svarbu pasitikėti savo jau turimu liudijimu apie Jėzų Kristų, sugrąžintąją Jo Evangeliją ir Jo išventintų pranašų mokymus. Vyresnysis Džefris R. Holandas mokė: „Kai tai ištikis ir pasireikš, o sprendimo nesimatys, *tvirtai laikykitės to, ką jau žinote, tvirtai stovėkite, kol ateis papildomas pažinimas*“ („Tikiu, Viešpatie“, 2013 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga). Pats Viešpatys mus kvietė „dėl kiekvienos minties žvelg[ti] į [Jį], neabejo[ti], nebijo[ti]“ (DS 6:36).

Situacijose, kada iš karto nerasime atsakymų į mums rūpimus klausimus, bus naudinga prisiminti, kad nors Dangišskasis Tėvas ir apreiškė viską, kas yra reikalinga mūsų išgelbėjimui, Jis dar neapreiškė visos tiesos. Toliau ieškodami atsakymų turime gyventi tikėjimu – pasitikėdami, kad galiausiai gausime atsakymus, kurių ieškome (žr. Patarlių 3:5–6; Etero 12:6). Jei būsimė ištikimi tai tiesai ir šviesai, kurią jau gavome, gausime daugiau. Atsakymai į mūsų klausimus ir maldas dažnai ateina „eilut[ė] po eilutės, priesak[as] po priesako“ (2 Nefio 28:30).

2. Sąvokų ir klausimų nagrinėjimas iš amžinosios perspektyvos

Nagrinėti doktrininės sąvokas, klausimus ir socialines problemas iš amžinosios perspektyvos reiškia matyti jas išgelbėjimo plano ir Gelbėtojo mokymų kontekste. Mes ieškome Šventosios Dvasios pagalbos, kad viską galėtume matyti taip, kaip mato Viešpatys. Tai leidžia mums perfrazuoti klausimą (kitąip matyti klausimą) ir matyti idėjas remiantis Viešpaties tiesos standartu, o ne priimti pasaulio prielaidas ar spėjimus (žr. 1 Korintiečiams 2:5, 9–11). Tai galime daryti užduodami tokius klausimus kaip „Ką iš tiesų žinau apie Dangiškąjį Tėvą, Jo planą ir kaip Jis elgiasi su Savo vaikais?“ ir „Ką Evangelijos mokymai atskleidžia apie tai, arba kaip paaiškina šią koncepciją arba problemą?“

Netgi su istoriniais įvykiais susiję klausimai gali būti nagrinėjami iš amžinosios perspektyvos. Jeigu tvirtai pasitikime mūsų Dangiškuoju Tėvu ir Jo išgelbėjimo planu, galime aiškiau viską matyti. Tai taip pat gali padėti iširti istorinius klausimus tinkamame istoriniame kontekste, atsižvelgiant į to laikmečio kultūrą ir normas, o ne primetant dabartinį požiūrį ir perspektyvą.

Svarbu atminti, kad istorinės detalės neperteikia gelbėjančios apeigų, sandorų ir doktrinos galios. Leisti, kad mažiau svarbūs dalykai atitrauktų mūsų dėmesį, ir praleisti atsiskleidžiantį Sugrąžinimo stebuklą, tai tarytum leisti laiką tiriant dovanos pakuotę ir nekreipti dėmesio į pačios dovanos grožį.

3. Tolesnio pažinimo siekimas per Dievo nurodytus šaltinius

Paskirdamas procesą, kaip įgyti dvasinių žinių, Viešpats nustatė šaltinius, per kuriuos Savo vaikams apreiškia tiesą ir nurodymus. Tie šaltiniai – tai Kristaus šviesa, Šventoji Dvasia, Raštai, gimdytojai ir Bažnyčios vadovai. Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalu Kvorumas – dabartiniai Viešpaties pranašai žemėje – yra gyvybiškai svarbus tiesos šaltinis. Viešpats išsirinko ir įšventino tuos asmenis kalbėti Jo vardu.

Taip pat mes galime sužinoti tiesą ir iš kitų patikimų šaltinių. Tačiau nuoširdūs tiesos ieškotojai turi saugotis nepatikimų informacijos šaltinių. Gyvename laikotarpiu, kuomet daugelis „vadi[na] piktą geru, o gerą – piktu“ (Izaijo 5:20). Šėtonas yra melų tėvas ir stengiasi iškraipyti tiesą ir įtikinti mus nusigręžti nuo Viešpaties ir Jo paskirtų tarnų. Atsakymų ir nurodymų ieškodami Viešpaties dieviškai paskirtuose šaltiniuose galime būti palaiminti gebėjimu įžvelgti, kas tiesa, o kas ne. Mokymasis atpažinti ir vengti nepatikimų šaltinių gali apsaugoti mus nuo klaidingos informacijos ir nuo tų, kurie stengiasi sunaikinti tikėjimą.

Pagalba kitiems įgyti dvasines žinias

Kaip geriausiai galime padėti tiems žmonėms, kurie užduoda mums klausimus arba domisi Bažnyčios doktrina, jų pastangose ieškoti tiesos? Štai keletas būdų, kuriais galime jiems padėti:

Atidžiai ir pamaldžiai klausykitės. Prieš atsakydami atidžiai klausykitės, stenkitės išsiaiškinti ir suprasti, ko tiksliai jie klausia. Apmąstydami stenkitės suprasti tikrus už jų klausimų slypinčius ketinimus, jų jausmus ir įsitikinimus.

Mokykite Evangelijos tiesų ir liudykite apie jas. Dalinkitės tinkamais mokymais iš Raštų ir šiuolaikinių pranašų žodžių ir kaip jie pakeitė jūsų gyvenimą. Padėkite savo pašnekovams iširti arba perfrazuoti savo klausimus Evangelijos ir išgelbėjimo plano kontekste.

Pakvieskite juos veikti tikėjimu. Atminkite, kad Viešpats reikalauja, kad patys ieškotume žinių. Todėl turime kviešti kitus veikti su tikėjimu per maldą, paklusnumą įstatymams ir uolias Dievo žodžio studijas, naudojantis Dievo paskirtais šaltiniais, ypač Mormono Knyga. Jei reikia, raginkite juos prisiminti akimirks, kada jautė Šventąją Dvasią, ir tvirtai laikytis sužinotų amžinų tiesų, kol gaus daugiau žinių.

Padėkite. Pasisūlykite ir jūs ieškoti atsakymų ir pasidalinkite su jais tuo, ką sužinote patys. Taip pat galite kartu ieškoti atsakymų. Išreikškite pasitikėjimą Viešpaties pažadu suteikti asmeninį apreiškimą.

Susijusios nuorodos: Jeremijo 1:4–5; Amoso 3:7; Mato 5:14–16; Mato 16:15–19; Jono 15:16; Jono 17:3; Efeziečiams 2:19–20; Efeziečiams 4:11–14; 2 Nefio 2:27; Mozijo 18:8–10; 3 Nefio 18:15, 20–21; DS 1:37–38; DS 18:15–16; DS 21:4–6

Susijusios doktrininės temos: Dievybė, Šventoji Dvasia; Jėzaus Kristaus Apmokėjimas, Tikėjimas Jėzumi Kristumi; Pranašai ir apreiškimas; Įsakymai

Doktrininės temos

1. Dievybė

Dievybę sudaro trys atskiri asmenys: Dievas, Amžinasis Tėvas, Jo Sūnus Jėzus Kristus ir Šventoji Dvasia. Tėvas ir Sūnus turi apčiuopiamus pašlovintus kūnus iš mėsos ir kaulų, o Šventoji Dvasia yra dvasinė asmenybė (žr. DS 130:22–23). Jie turi vieną tikslą ir yra tobulai vieningi siekdami įgyvendinti Dangiškojo Tėvo išgelbėjimo planą.

Susijusios nuorodos: Pradžios 1:26–27; Luko 24:36–39; Džozefas Smitas – Istorija 1:15–20

Dievas Tėvas

Dievas Tėvas yra Aukščiausioji Esysbė, kurią mes garbiname. Jis yra mūsų dvasių Tėvas (žr. Hebrajams 12:9). Jis yra tobulas, visa galintis ir visa žinantis. Jis taip pat yra teisingas, gailestingas ir maloningas. Dievas tobulai myli visus Savo vaikus ir visi yra panašūs į Jį (žr. 2 Nefio 26:33). Jo darbas ir šlovė – įgyvendinti žmogaus nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą.

Susijusios nuorodos: Jono 17:3; Mozio 4:9; Mozės 1:39

Jėzus Kristus

Jėzus Kristus yra Tėvo Pirmagimis dvasioje ir Tėvo Viengimis kūne. Tėvo vadovaujamas Jėzus Kristus sukūrė dangus ir žemę. Jis – Senojo Testamento Jehova ir Naujojo Testamento Mesijas.

Jėzus Kristus visame kame vykdo Tėvo valią. Jis gyveno gyvenimą be nuodėmės ir apmokėjo visos žmonijos nuodėmes (žr. 3 Nefio 11:10–11). Jo gyvenimas yra tobulas pavyzdys, kaip turėtume gyventi (žr. 3 Nefio 12:48). Jis buvo pirmasis prikeltas Dangiškojo Tėvo vaikas. Mūsų laikais, kaip ir senovėje, Jis vadovauja Savo Bažnyčiai. Jis sugrįš galioje ir šlovėje, kad viešpatautų žemėje Tūkstantmečio metu (žr. DS 29:10–11). Jis teis visą žmoniją.

Kadangi Jėzus Kristus yra mūsų Gelbėtojas ir Tarpininkas pas Tėvą, visos maldos, laiminimai ir kunigystės apeigos turi būti atliekami Jo vardu (žr. 3 Nefio 18:15, 20–21).

Susijusios nuorodos: Izaijo 53:3–5; Luko 24:36–39; 1 Korintiečiams 15:20–22; Apreiškimo 20:12; Almos 7:11–13; Almos 34:9–10; Helamano 5:12; Moronio 7:45, 47–48; DS 1:30; DS 6:36; DS 18:10–11; DS 19:16–19; DS 76:22–24

Susijusi tema: Jėzaus Kristaus Apmokėjimas

Šventoji Dvasia

Šventoji Dvasia yra trečiasis Dievybės narys. Tai dvasinis asmuo, neturintis kūno iš mėsos ir kaulų. Ji dažnai vadinama Dvasia, Šventąja Dvasia, Dievo Dvasia, Viešpaties Dvasia ir Guodėju.

Šventoji Dvasia liudija apie Tėvą ir Sūnų, apreiškia tiesą apie viską ir pašventina tuos, kurie atgailauja ir yra pakrikštijami. Šventosios Dvasios galia galime gauti dvasines dovanas, kurios yra palaiminimai, arba gebėjimai, duodami Viešpaties mūsų labai ir padedantys mums tarnauti kitiems ir juos laiminti.

Susijusios ištraukos: Jono 3:5; 1 Korintiečiams 2:5, 9–11; 2 Nefio 32:3; 2 Nefio 32:8–9; Mozio 3:19; Mozio 18:8–10; 3 Nefio 27:20; Moronio 7:45, 47–48; Moronio 10:4–5; DS 8:2–3; DS 130:22–23

Susijusios temos: Dvasinių žinių įgijimas; Apeigos ir sandoros

2. Išgelbėjimo planas

Ikižemiškajame gyvenime Dangiškasis Tėvas pristatė planą, kaip mums tapti tokiems kaip Jis ir įgyti nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą (žr. Mozės 1:39). Kad įvykdytume šį planą ir taptume panašesni į mūsų Tėvą danguje, turime pažinti Jį ir Jo Sūnų Jėzų Kristų ir teisingai suprasti Jų būdą ir savybes (žr. Jono 17:3).

Raštuose Dangiškojo Tėvo planas vadinamas išgelbėjimo planu, didžiu laimės planu, išpirkimo planu ir gailestingumo planu. Šis planas apima sukūrimą, nuopuolį, Jėzaus Kristaus Apmokėjimą ir visus Evangelijos įstatymus, apeigas ir doktriną. Moralinė laisvė – gebėjimas savarankiškai rinktis ir veikti – taip pat labai svarbi Dangiškojo Tėvo plane. Mūsų amžinas tobulėjimas priklauso nuo to, kaip naudojames šia dovana (žr. Jozuės 24:15; 2 Nefio 2:27).

Jėzus Kristus yra pagrindinis veikėjas Dangiškojo Tėvo plane. Išgelbėjimo planas įgalina mus tapti tobulus, gauti džiaugsmo pilnatvę, amžinybėje džiaugtis savo šeimos ryšiais ir amžinai gyventi Dievo akivaizdoje.

Susijusios nuorodos: Malachijo 4:5–6; 3 Nefio 12:48; DS 131:1–4

Ikimirtingasis gyvenimas

Prieš gimdami žemėje mes gyvenome mūsų Dangiškojo Tėvo akivaizdoje kaip Jo dvasiniai vaikai (žr. Abraomo 3:22–23). Šiame ikižemiškajame gyvenime mes dalyvavome taryboje su kitais dvasiniais Dangiškojo Tėvo vaikais. Toje taryboje Dangiškasis Tėvas pristatė Savo planą ir ikimirtingasis Jėzus Kristus pasižadėjo būti Gelbėtojas.

Mes pasinaudojame savo valios laisve, kad sektume Dangiškojo Tėvo planu. Tiems, kurie sekė Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi Kristumi, buvo leista ateiti į žemę, patirti mirtingumą ir vystytis link amžinojo gyvenimo. Liuciferis, kitas dvasinis Dievo sūnus, sukilo prieš šį planą. Jis tapo Šėtonu ir su savo pasekėjais buvo išmestas iš dangaus, ir prarado privilegiją gauti fizinį kūną bei patirti mirtingumą.

Susijusios nuorodos: Jeremijo 1:4–5; Hebrajams 12:9; 2 Nefio 2:27; 3 Nefio 11:10–11

Sukūrimas

Vadovaujamas Dangiškojo Tėvo Jėzus Kristus sukūrė Žemę ir dangų (žr. DS 76:22–24). Žemės sukūrimas buvo Dievo plano šerdis. Tai mums suteikė vietą, kurioje galime gauti fizinį kūną, būti išbandomi ir išsiugdyti dieviškąsias savybes.

Adomas buvo pirmasis žmogus, sukurtas žemėje. Dievas sukūrė Adomą ir Ievą pagal savo atvaizdą. Visi žmonės – vyrai ir moterys – sukurti pagal Dievo atvaizdą (žr. Pradžios 1:26–27). Lytis yra esminė kiekvieno asmens ikimirtingojo, mirtingojo ir būsimo amžinojo savitumo bei paskirties charakteristika.

Nuopuolis

Edeno sode Dievas santuoka sujungė Adomą ir Ievą. Būdami tame sode Adomas ir Ieva tebebuvo Dievo akivaizdoje ir būtų galėję gyventi amžinai. Jie buvo nekalti, o Dievas rūpinosi jų reikmėmis.

Dievas davė Adomui ir Ievai valios laisvę, kol jie dar buvo Edeno sode. Jis įsakė jiems nevalgyti uždrausto vaisiaus – vaisiaus nuo gėrio ir blogio pažinimo medžio. Paklusimas tam įsakymui reikštų, kad jie gali likti sode. Tačiau Adomas ir Ieva dar nesuprato, kad, jei liktų sode, tai negalėtų tobulėti patirdami priešingybę mirtingajame gyvenime. Jie negalėtų pažinti džiaugsmo, kadangi negalėtų patirti sielvarto ir skausmo. Be to, jie negalėtų turėti vaikų.

Šėtonas gundė Adomą ir Ievą valgyti uždrausto vaisiaus, ir jie pasirinko tai padaryti. Dėl to pasirinkimo jie buvo išvaryti iš Dievo akivaizdos ir tapo puolę ir mirtingi. Adomo ir Ievos prasižengimas ir iš to kilę pasikeitimai, kuriuos jie patyrė, įskaitant dvasinę ir fizinę mirtį, vadinami nuopuoliu. Dvasinė mirtis yra atskyrimas nuo Dievo. Fizinė mirtis yra dvasios atsiskyrimas nuo mirtingo kūno.

Nuopuolis yra esminė Dangiškojo Tėvo išgelbėjimo plano dalis. Dėl nuopolio Adomas ir Ieva galėjo

turėti vaikų. Jie ir jų ainiai galėjo patirti džiaugsmą ir sielvartą, pažinti, kas gera ir kas pikta, ir tobulėti (žr. 2 Nefio 2:22–25). Ateidami į mirtingąjį gyvenimą mes, kaip Adomo ir Ievos palikuonys, paveldime nuopuolio būseną. Esame atskirti nuo Dievo akivaizdos ir patirsime fizinę mirtį. Taip pat esame išbandomi mirtingojo gyvenimo sunkumais ir priešo gundymais. Nors ir nesame atsakingi už Adomo ir Ievos nusizengimą, esame atsakingi už savo pačių nuodėmes. Per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą galime nugalėti neigiamas Nuopuolio pasekmes, gauti savo nuodėmių atleidimą ir galiausiai patirti džiaugsmo pilnatvę.

Susijusios nuorodos: Pradžios 1:28; Mozijo 3:19; Almos 34:9–10

Susijusi tema: Jėzaus Kristaus Apmokėjimas

Mirtingasis gyvenimas

Mirtingasis gyvenimas – laikas mokytis, kada įrodome, kad panaudosime laisvą valią darydami viską, ką Viešpats įsakė, ir pasiruošime amžinajam gyvenimui ugdydami dieviškąsias savybes. Tai darome panaudodami tikėjimą Jėzumi Kristumi ir Jo Apmokėjimu, atgailaudami, gaudami gelbėjančias apeigas ir sandoras, tokias kaip krikštas ir patvirtinimas, ir ištikimai ištvėrdami iki savo mirtingojo gyvenimo galo, sekdami Jėzaus Kristaus pavyzdžiu.

Mirtingajame gyvenime mūsų dvasios sujungiamos su fiziniais kūnais, tokiu būdu suteikiant mums galimybę augti ir vystytis taip, kaip to neįmanoma padaryti ikimirtingajame gyvenime. Kadangi mūsų Dangiškasis Tėvas turi apčiuopiamą kūną iš mėsos ir kaulų, mūsų kūnai yra būtini, kad galėtume tobulėti ir tapti panašesni į Jį. Mūsų kūnai yra šventi ir juos reikia gerbti kaip Dangiškojo Tėvo dovaną (žr. 1 Korintiečiams 6:19–20).

Susijusios nuorodos: Jozuės 24:15; Mato 22:36–39; Jono 14:15; 2 Nefio 2:27; 3 Nefio 12:48; Moronio 7:45, 47–48; DS 130:22–23

Susijusios temos: Dievybė; Jėzaus Kristaus Apmokėjimas; Apeigos ir sandoros; Įsakymai

Gyvenimas po mirties

Po mirties mūsų dvasios žengia į dvasių pasaulį ir laukia prikėlimo. Teisios dvasios patenka į laimės būseną, kuri vadinama rojumi. Tie, kurie miršta nežinodami tiesos, ir tie, kurie nepakluso mirtingajame gyvenime, patenka į laikiną pomirtinio pasaulio vietą, vadinamą dvasių kalėjimu.

Kiekvienas asmuo galiausiai turės galimybę mokytis Evangelijos principų ir priimti jos apeigas ir sandoras.

Daug teisiųjų skelbs Evangeliją esantiems dvasių kalėjime. Pasirenkantys priimti Evangeliją, atgailauti ir priimti išgelbėjimo apeigas, kurios atliekamos už juos šventyklose, gyvens rojuje iki prikėlimo (žr. 1 Petro 4:6).

Prikėlimas – tai mūsų dvasinių kūnų sujungimas su mūsų tobulais fiziniais kūnais iš mėsos ir kaulų. Po prikėlimo būsime nemirtingi – mūsų dvasia ir kūnas niekada daugiau nebus atskirti. Kiekvienas žemėje gimęs asmuo bus prikeltas, nes Jėzus Kristus nugalėjo fizinę mirtį (žr. 1 Korintiečiams 15:20–22). Teisieji bus prikelti pirmiau už nelabuosius ir kelsis per Pirmąjį prikėlimą.

Paskutinis teismas įvyks po prikėlimo. Jėzus Kristus teis kiekvieną asmenį, kad nuspręstų, kurią amžiną šlovę jis gaus. Teisiama bus pagal kiekvieno asmens troškimus ir paklusnumą Dievo įsakymams (žr. Apreiškimo 20:12).

Yra trys šlovės karalystės: celestialinė karalystė, terestrialinė karalystė ir telestialinė karalystė (žr. 1 Korintiečiams 15:40–42). Tie, kurie yra šaunūs Jėzaus liudytojai ir paklūsta Evangelijos principams, gyvens celestialinėje karalystėje Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus akivaizdoje su teisiais savo šeimos nariais.

Susijusios nuorodos: Luko 24:36–39; Jono 17:3; DS 131:1–4

Susijusios temos: Jėzaus Kristaus Apmokėjimas; Apeigos ir sandoros

3. Jėzaus Kristaus Apmokėjimas

Jėzus Kristus ikimirtingojoje taryboje buvo paskirtas būti mūsų Gelbėtoju ir Išpirkėju. Jis atėjo į žemę ir noriai kentėjo, ir mirė, kad išpirktų visą žmoniją nuo neigiamų Nuopolio pasekmių ir apmokėtų baudas už mūsų nuodėmes. Jėzaus Kristaus pergalė prieš dvasinę ir fizinę mirtį per Jo kentėjimą, mirtį ir Priskėlimą yra vadinama Apmokėjimu. Jo auka palaimina kiekvieną iš mūsų ir parodo beribę kiekvieno Dangiškojo Tėvo vaiko vertę (žr. DS 18:10–11).

Tik per Jėzų Kristų galime būti išgelbėti, nes Jis vienintelis galėjo atlikti beribį ir amžiną Apmokėjimą už žmoniją (žr. Almos 34:9–10). Tik Jis turėjo galią įveikti fizinę mirtį. Iš savo mirtingosios motinos Marijos Jis paveldėjo mirtingumą. Iš Dievo, Savo nemirtingo Tėvo, Jis paveldėjo galią gyventi amžinai arba atiduoti Savo gyvybę ir ją vėl pasiimti. Tik jis gali išpirkti mus iš mūsų nuodėmių. Kadangi gyvenimo tobulą gyvenimą be nuodėmės, Jis buvo laisvas nuo

teisingumo reikalavimų ir galėjo sumokėti skolas tų, kurie atgailauja.

Jėzaus Kristaus Apmokėjimas apėmė Jo kentėjimą Getsemanės sode už žmonijos nuodėmes, Jo kraujo praliejimą, Jo mirtį ir Priskėlimą tiesiogine prasme. Jis buvo pirmasis prisikėlęs. Jis prisikėlė iš kapo su pašlovintu nemirtingu kūnu iš mėsos ir kaulų (žr. Luko 24:36–39). Dėl Jo Apmokėjimo visi žmonės bus prikelti ir turės tobulus, nemirtingus kūnus ir bus sugražinti atgal į Dievo akivaizdą, kad būtų teisiami. Jėzaus Kristaus apmokančioji auka suteikė mums vienintelę galimybę būti išvalytiems ir gauti atleidimą už savo nuodėmes, kad galėtume amžinai gyventi Dievo akivaizdoje (žr. Izaijo 1:18; DS 19:16–19).

Atlikdamas Apmokėjimą Jėzus Kristus ne tik kentėjo už mūsų nuodėmes, bet taip pat paėmė ant savęs visų žmonių skausmus, pagundas, ligas ir silpnybes (žr. Izaijo 53:3–5; Almos 7:11–13). Jis supranta mūsų kančias, nes Pats tai patyrė. Jei ateisime pas Jį tikėdami, Gelbėtojas sustiprins mus, kad galėtume nešti savo naštas ir atlikti užduotis, kurių negalėtume atlikti patys (žr. Mato 11:28–30; Etero 12:27).

Apmokėdamas baudas už mūsų nuodėmes Jėzus Kristus nepanaikino mūsų asmeninės atsakomybės. Kad priimtume Jo auką, būtume išvalyti nuo savo nuodėmių ir paveldėtume amžinąjį gyvenimą, turime panaudoti tikėjimą Juo, atgailauti, pasikrikštyti, priimti Šventąją Dvasią ir ištikimai išverti iki savo gyvenimo pabaigos.

Susijusios nuorodos: Jono 3:5; 1 Korintiečiams 15:20–22; Mozijo 3:19; 3 Nefio 11:10–11; 3 Nefio 27:20; DS 76:22–24

Susijusios temos: Dievybė. Jėzus Kristus; Išgelbėjimo planas. Nuopolis; Apeigos ir sandoros

Tikėjimas Jėzumi Kristumi

Tikėjimas Viešpačiu Jėzumi Kristumi yra pirmasis Evangelijos principas. Mūsų tikėjimas gali nuvesti prie išgelbėjimo tik tuomet, kai jis sutelktas į Jėzų Kristų (žr. Helmano 5:12).

Tikėjimas Jėzumi Kristumi apima tvirtą tikėjimą, kad Jis yra Dievo Viengimis Sūnus ir pasaulio Gelbėtojas. Mes pripažįstame, kad vienintelis būdas, kaip galime grįžti gyventi su mūsų Dangiškuoju Tėvu, tai pasikliauti Jo Sūnaus beribių Apmokėjimu ir pasitikėti Jėzumi Kristumi, ir sekti Jo mokymais. Tikras tikėjimas Jėzumi Kristumi – tai daugiau nei pasyvi pozicija. Jį parodo mūsų gyvenimo būdas (žr. Jokūbo 2:17–18). Mūsų

tikėjimas auga, kai meldžiamės, studijuojame Raštus ir laikomės Dievo įsakymų.

Susijusios nuorodos: Patarlių 3:5–6; Etero 12:6; DS 6:36

Susijusi tema: Dvasinių žinių įgijimas

Atgaila

Tikėjimas Jėzumi Kristumi ir mūsų meilė Jam ir Dangiškajam Tėvui skatina mus atgailauti. Atgaila yra Dangiškojo Tėvo plano dalis, skirta visiems Jo vaikams, kurie yra atsakingi už savo pasirinkimus. Ši dovana yra galima dėl Jėzaus Kristaus Apmokėjimo. Atgaila – tai proto ir širdies permaina. Ją sudaro nusigręžimas nuo nuodėmės ir mūsų minčių, veiksmų ir troškimų atgręžimas į Dievą, ir mūsų valios suderinimas su Jo valia (žr. Mozijo 3:19).

Atgailą taip pat sudaro padarytų nuodėmių pripažinimas, gailėjimasis dėl jų, jų išpažinimas Dangiškajam Tėvui ir, esant reikalui, kitiems žmonėms, nusigręžimas nuo nuodėmių, siekimas kiek įmanoma atlyginti mūsų nuodėmių padarytą žalą ir gyvenimas paklūstant Dievo įsakymams (žr. DS 58:42–43). Viešpats pažada krikšto metu atleisti mums mūsų nuodėmes, ir mes atnaujiname tą sandorą kaskart nuoširdžiai priimdami sakramentą su ketinimu prisiminti Gelbėtoją ir laikytis Jo įsakymų.

Per nuoširdžią atgailą ir per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą pasiūlytą malonę galime gauti Dievo atleidimą ir jausti ramybę. Mes stipriau jaučiame Dvasios įtaką ir esame labiau pasiruošę amžinai gyventi su mūsų Dangiškuoju Tėvu ir Jo Sūnumi.

Susijusios nuorodos: Izaijo 1:18; Jono 14:15; 3 Nefio 27:20; DS 19:16–19

Susijusi tema: Apeigos ir sandoros

4. Sugrąžinimas

Dievas sugrąžino Savo Evangeliją šiomis pastarosiomis dienomis, žemėje dar kartą įtvirtindamas Savo tiesas, kunigystės įgaliojimą ir Bažnyčią. Senovės pranašai išpranašavo Evangelijos sugrąžinimą pastarosiomis dienomis (žr. Izaijo 29:13–14; ApD 3:19–21).

Sugrąžinimas prasidėjo 1820 m. Dievas Tėvas ir Jo Sūnus Jėzus Kristus pasirodė Džozefui Smitui, atsakydami į jo maldą, ir pašaukė jį būti Sugrąžinimo pranašu (žr. Džozefas Smitas – Istorija 1:25–20). Dievas pašaukė Džozefą Smitą būti gyvojo Kristaus pastarųjų dienų liudytoju. Būdamas Sugrąžinimo pranašu Džozefas Smitas išvertė Mormono Knygą Dievo

dovana ir galia (žr. DS 135:3). Kartu su Biblija Mormono Knyga liudija apie Jėzų Kristų ir jose yra Evangelijos pilnatvė (žr. Ezechielio 37:15–17). Mormono Knyga taip pat yra Džozefo Smito pašaukimo pranašu ir Sugrąžinimo tikrumo patvirtinimas.

Sugrąžinimo metu Dievas atsiuntė angeliškus pasiuntinius, kad sugrąžintų Aarono ir Melchizedeko kunigystes. Po to Jis nurodė, kad 1830 m. balandžio 6 d. žemėje vėl būtų įkurta Jo Bažnyčia. Kadangi ją įkūrė Pats Dievas, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia yra vienintelė tikra ir gyva Bažnyčia ant visos žemės veido (žr. DS 1:30).

Susijusios nuorodos: Amoso 3:7; Efeziečiams 2:19–20; Efeziečiams 4:11–14; DS 13:1; DS 76:22–24; DS 107:8

Susijusios temos: Dievybė; Pranašai ir apreiškimas

Atsimetimas

Dievo tiesos, kunigystės įgaliojimas ir Bažnyčia turėję būti sugrąžinti dėl atsimetimo. Atsimetimas įvyksta tada, kai vienas ar daugiau asmenų nusigręžia nuo Evangelijos tiesų.

Po Gelbėtojo nukryžavimo ir Jo apaštalų mirties daugelis žmonių nusigręžė nuo Gelbėtojo įtvirtintų tiesų (žr. 2 Tesalonikiečiams 2:1–3). Šventraščių dalyse ir Evangelijos principai buvo iškreipti arba prarasti. Į Bažnyčios organizaciją ir kunigystės apeigas buvo įvesti neleistini pakeitimai. Dėl šio plačiai paplitusio nelabumo Viešpats paėmė nuo žemės kunigystės įgaliojimą ir raktus. Nors buvo daug gerų ir sąžiningų žmonių, kurie garbino Dievą pagal turimą šviesą ir gavo atsakymus į savo maldas, pasaulis liko be dieviško apreiškimo, gaunamo per gyvuosius pranašus. Tas laikotarpis žinomas kaip Didysis atsimetimas.

Kiti visuotiniai atsimetimai vyko per visą pasaulio istoriją.

Susijusios temos: Pranašai ir apreiškimas; Kunigystė ir kunigystės raktai; Apeigos ir sandoros

Evangelijos laikotarpis

Kai Dievo vaiškai nupuolė į atsimetimo būseną, Jis mylinčiai ištiesė jiems pagalbos ranką, pašaukdamas pranašus ir iš naujo per Savo pranašus žmonėms dalindamas Evangelijos palaimas. Laikotarpis, kada Viešpats apreiškia Savo tiesas, kunigystės įgaliojimą ir apeigas, yra vadinamas Evangelijos laikotarpiu. Tai laikotarpis, kurio metu Viešpats žemėje turi bent vieną

įgaliotą tarną, kuris turi šventą kunigystę ir dievišką pareigą skelbti Evangeliją ir atlikti jos apeigas.

Evangelijos laikotarpiai siejami su Adomu, Henochu, Nojumi, Abraomu, Moze, Jėzumi Kristumi ir kitais. Pastarųjų dienų Evangelijos sugražinimas, kurį Viešpats pradėjo per pranašą Džozefą Smitą, yra Evangelijos laikotarpių modelio dalis.

Kiekviename Evangelijos laikotarpyje Viešpats ir Jo pranašai stengėsi įkurti Sionę. Sionė reiškia Viešpaties sandoros žmones, kurie yra vienos širdies, vieningi teismu ir rūpinasi vieni kitais (žr. Mozės 7:18). Sionė taip pat reiškia vietą, kur gyvena tyraširdžiai.

Dabar mes gyvename paskutiniame Evangelijos laikotarpyje – laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpyje. Tai vienintelis Evangelijos laikotarpis, kuris nesibaigs atsimetimu. Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia galiausiai pripildys visą žemę ir išliks per amžius (žr. Danieliaus 2:44).

Susijusios temos: Pranašai ir apreiškimas; Kunigystė ir kunigystės raktai; Apeigos ir sandoros

5. Pranašai ir apreiškimas

Pranašas – tai žmogus, kurį Dievas pašaukia kalbėti Jo vardu (žr. Jeremijo 1:4–5; Amoso 3:7; Jono 15:16; DS 1:37–38). Pranašai liudija apie Jėzų Kristų ir moko Jo Evangelijos. Jie padeda mums pažinti Dievo valią ir tikrąjį Jo charakterį. Jie smerkia nuodėmę, perspėja apie jos pasekmes ir padeda mums vengti apgaulės (žr. Ezechielio 3:16–17; Efeziečiams 4:11–14). Kartais jie pranašauja ateitį. Pranašai gali atlikti šias pareigas, nes įgaliotą ir apreiškimą jie gauna iš Dievo.

Apreiškimas – tai Dievo bendravimas su Savo vaikais. Dauguma apreiškimų ateina per Dvasios raginimus, jos paskatintas mintis ir jausmus. Apreiškimai taip pat gali ateiti per regėjimus, sapnus ir angelų apsilankymus.

Žemiškosios tarnystės metu ir dar kartą mūsų dienomis Viešpats įkūrė Savo Bažnyčią ant pranašų ir apaštalų pamato (žr. Efeziečiams 2:19–20). Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios prezidentas yra Dievo pranašas visiems žemės žmonėms šiandien. Mes palaikome Bažnyčios prezidentą kaip pranašą, regėtoją ir apreiškėją ir kaip vienintelį asmenį žemėje, gaunančį apreiškimą vadovauti visai Bažnyčiai. Jeigu mes ištikimai priimame Bažnyčios prezidento mokymus ir jiems paklustame, Dievas palaimins mus,

kad įveiktume apgaulę ir blogį (žr. DS 21:4–6). Mes taip pat palaikome Pirmosios Prezidentūros patarėjus ir Dvylikos Apaštalų Kvorumo narius kaip pranašus, regėtojus ir apreiškėjus.

Raštai – Biblija, Mormono Knyga, Doktrina ir Sandoros, Brangusis Perlas – apima apreiškimus, duotus per senovės ir šiuolaikinius pranašus. Studijuodami pranašų žodžius, galime sužinoti tiesą ir gauti vadovavimą.

Nors Dievas duoda nurodymus visiems Savo vaikams per apreiškimą pranašams, pavieniai asmenys gali gauti apreiškimą, kad padėtų jiems, susidūrus su konkrečiais poreikiais, pareigomis ir klausimais, ir stiprintų jų liudijimus. Tačiau asmeninis apreiškimas nuo Viešpaties niekada neprieštarau Dievo duotam apreiškimui per Jo pranašus.

Susijusios nuorodos: Abraomo 3:22–23; Mato 16:15–19; 2 Timotiejui 3:15–17; 2 Nefio 32:3; DS 8:2–3; DS 76:22–24

Susijusios temos: Dvasinių žinių įgijimas; Kunigystė ir kunigystės raktai

6. Kunigystė ir kunigystės raktai

Kunigystė yra amžinoji galia ir Dievo įgaliojimas. Kunigystės galia Dievas sukūrė ir valdo dangus ir žemę. Šia galia Jis išperka ir išaukština savo vaikus.

Dievas duoda kunigystės įgaliotą vertiems Bažnyčios vyrams, kad šie galėtų Jo vardu darbuotis dėl Jo vaikų išgelbėjimo ir ugdymo (žr. DS 121:36, 41–42).

Kunigystės raktai – tai teisė prezidentauti, arba Dievo žmogui duota galia vadovauti ir vesti Dievo karalystę žemėje (žr. Mato 16:15–19). Kunigystės raktai reikalingi, kad būtų galima vadovauti Evangelijos skelbimui ir išgelbėjimo apeigų atlikimui.

Jėzus Kristus turi visus savo Bažnyčios raktus. Kiekvienam savo apaštalui Jis yra suteikęs visus Dievo karalystės žemėje raktus. Bažnyčios Prezidentas yra vienintelis asmuo, įgaliotas naudoti visus tuos kunigystės raktus. Šventyklų prezidentai, misijų prezidentai, kuolų prezidentai, vyskupai ir kvorumų prezidentai taip pat turi kunigystės raktus, kurie leidžia jiems pirmininkauti ir vadovauti tam darbui, kurį jiems buvo pavesta atlikti.

Visi, tarnaujantys Bažnyčioje – tiek vyrai, tiek moterys – yra pašaukiami žmogaus, turinčio kunigystės raktus.

Taip jiems suteikiama galia, reikalinga tarnauti ir vykdyti savo pašaukimo pareigas (žr. DS 42:11).

Tie, kurie yra įšventinami į Aarono ir Melchizedeko kunigystę, sudaro kunigystės priesaiką ir sandorą. Jeigu jie išaukština savo pašaukimą ir ištikimai priima Viešpatį ir Jo tarnus, jie gauna išaukštinimo palaiminimus. Moterims taip pat yra pažadami išaukštinimo palaiminimai, jeigu jos yra ištikimos su Viešpačiu sudaromoms savo sandoroms.

Susijusios nuorodos: Jono 15:16; Efeziečiams 2:19–20

Susijusios temos: Sugrąžinimas; Pranašai ir apreiškimas; Apeigos ir sandoros

Aarono kunigystė

Aarono kunigystė dažnai vadinama paruošiamąja kunigyste. Aarono kunigystė „[apima] angelų tarnavimo ir atgailos evangelijos, ir krikšto [...] raktus“ (DS 13:1). Naudojant šią kunigystę yra ruošiamas, laiminamas ir pateikiamas sakramentas. Aarono kunigystės pareigybės yra diakonas, mokytojas, kunigas ir vyskupas.

Melchizedeko kunigystė

Melchizedeko kunigystė yra aukštesnioji kunigystė ir „turi pirmininkavimo teisę ir turi galią bei įgaliojimą visoms bažnyčios pareigybėms visais pasaulio amžiais tvarkyti dvasinius dalykus“ (DS 107:8). Visi Bažnyčios palaiminimai, apeigos, sandoros ir organizacijos yra valdomos Bažnyčios prezidento, kuris yra Melchizedeko kunigystės prezidentas, įgaliojimu. Ši kunigystė buvo duota Adomui ir visada buvo Žemėje, kuomet Viešpats apreiškėdavo Savo Evangeliją. Melchizedeko kunigystės pareigybės yra vyresnysis, aukštasis kunigas, patriarchas, Septyniadsėšimties narys ir apaštalas.

Susijusi nuoroda: Efeziečiams 4:11–14

7. Apeigos ir sandoros

Apeigos

Apeigos – šventi veiksmai, atliekami kunigystės įgaliojimu. Visos apeigos yra sukurtos Dievo mokyti dvasinių tiesų, dažniausiai simbolių pagalba.

Kai kurios apeigos yra būtinos išaukštinimui ir yra vadinamos gelbėjančiomis apeigomis. Tik priimdami gelbėjančias apeigas ir laikydamiesi susijusių sandorų galime gauti visus per Jėzaus Apmokėjamą galimus palaiminimus. Be šių gelbėjančių apeigų negalime tapti

panašūs į mūsų Dangiškąjį Tėvą ir grįžti gyventi Jo akivaizdoje per amžius (žr. DS 84:20–22). Gelbėjančios apeigos yra atliekamos vadovaujant tiems, kurie turi kunigystės raktus.

Pirmosios gelbėjančios Evangelijos apeigos, atliekamos įgaliojimą turinčio asmens, yra krikštas panardinant vandenyje. Krikštas yra būtinas žmogui, kad šis galėtų tapti Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariu ir įžengtų į celestialinę karalystę (žr. Jono 3:5).

Asmeniui pasikrikštijus, vienas arba daugiau turinčiųjų Melchizedeko kunigystę patvirtina jį Bažnyčios nariu ir suteikia jam Šventosios Dvasios dovaną (žr. 3 Nefio 27:20). Šventosios Dvasios dovana skiriasi nuo Šventosios Dvasios įtakos. Prieš krikštą asmuo gali jausti Šventosios Dvasios įtaką ir gauti liudijimą apie tiesą. Gavęs Šventosios Dvasios dovaną asmuo, kuris laikosi savo sandorų, turi teisę į nuolatinę Šventosios Dvasios bendrystę.

Kitos gelbėjančios apeigos – krikštas, patvirtinimas, įšventinimas į Melchizedeko kunigystę (vyrams), šventyklos endaumentas ir santuokos užantspaudavimas. Šventykloje šios gelbėjančios apeigos taip pat gali būti vikariškai atliekamos už mirusiuosius. Vikarinės apeigos galioja tik tuomet, jeigu miręs žmogus priima jas dvasių pasaulyje ir gerbia susijusias sandoras.

Kitos apeigos, tokios kaip patarnavimas ligoniams, vardo suteikimas vaikui, taip pat yra svarbios mūsų dvasiniam vystymuisi.

Susijusios nuorodos: Malachijo 4:5–6; Mato 16:15–19; 1 Petro 4:6; DS 131:1–4

Susijusios temos: Dievybė. Šventoji Dvasia; Išgelbėjimo planas. Gyvenimas po mirties; Jėzaus Kristaus Apmokėjimas; Kunigystė ir kunigystės raktai

Sandoros

Sandora – šventas susitarimas tarp Dievo ir žmogaus. Dievas nustato sandoros sąlygas, o mes sutinkame daryti tai, ko Jis mūsų prašo; tuomet Dievas už paklusnumą mums pažada tam tikrus palaiminimus (žr. Išėjimo 19:5–6; DS 82:10). Jeigu nesilaikome savo sandorų, negalėsime gauti pažadėtų palaiminimų.

Visas gelbėjančias kunigystės apeigas lydi sandoros. Pavyzdžiui, sudarome sandorą su Viešpačiu per krikštą (žr. Mozijo 18:8–10), o vyrai, kurie gauna Melchizedeko kunigystę, prisiima kunigystės priesaiką ir sandorą. Sudarytas sandoras atnaujina priimdami sakramentą.

Kitas sandoras sudarome priimdami gelbėjančias endamento ir santuokos užantspaudavimo apeigas šventykoje. Gyvendami pagal Viešpaties nustatytus vertumo standartus mes ruošiamės dalyvauti apeigose ir sudaryti sandoras šventykoje (žr. Psalmynas 24:3–4). Itin svarbu, kad būtume verti įžengti į šventyklą, nes šventykla tiesiogine prasme yra Viešpaties namai. Ji yra švenčiausia iš visų garbinimo vietų žemėje.

8. Santuoka ir šeima

Santuoka tarp vyro ir moters įsteigta Dievo, ir šeima yra Jo išgelbėjimo plano ir mūsų laimės šerdis (žr. Pradžios 2:24; DS 49:15–17). Tik sudarydami ir ištikimai laikydamiesi celesialinės santuokos sandoros vyras ir moteris pasiekia savo dievišką, amžiną potencialą (žr. 1 Korintiečiams 11:11; DS 131:1–4).

Dievas įsakė savo vaikams daugintis ir pripildyti žemę (žr. Pradžios 1:28). Šventos dauginimosi galios turi būti naudojamos tik tarp vyro ir moters, kurie oficialiai sutuokti kaip vyras ir žmona (žr. Pradžios 39:9; Almos 39:9). Vyras ir žmona turi šventą atsakomybę mylėti ir rūpintis vienas kitu bei savo vaikais. Gimdytojai turi išauklėti savo vaikus su meile ir teisumu ir patenkinti jų fizinius ir dvasinius poreikius.

Laimė šeimyniniame gyvenime geriausiai pasiekama, kai ji pagrįsta Viešpaties Jėzaus Kristaus mokymais. Pagal dievišką planą, tėvai turi pirmininkauti savo šeimoms su meile ir teisumu, būti atsakingi už aprūpinimą viskuo, kas būtina pragyvenimui. Motinos visų pirma atsako už savo vaikų ugdymą. Tėvai ir motinos yra įpareigoti vykdant šias šventas pareigas padėti vienas kitam kaip lygūs partneriai.

Dieviškas laimės planas sudaro sąlygas, kad šeimos tarpusavio santykiai tęstųsi anapus kapo. Žemė buvo sukurta ir Evangelija apreiškta tam, kad šeimos galėtų būti sukurtos, užantspauduotos ir išaukštintos amžinybei. Atlikdami šeimos istorijos darbą ir tarnaudami šventykoje galime Evangelijos apeigas ir sandoras padaryti prieinamas savo protėviams (žr. Malachijo 4:5–6).

(Pritaikyta iš Pareiškimai ir pranešimai, „Šeima. Pareiškimas pasauliui“, <https://www.lds.org/languages/lit?lang=lit>.)

Susijusios nuorodos: Mozės 1:39; Pradžios 1:26–27; Išėjimo 20:3–17; Mato 16:15–19; Jono 17:3; 1 Korintiečiams 6:19–20; 2 Nefio 2:22–25; Mozio 2:41; Almos 41:10; DS 84:20–22

Susijusios temos: Išgelbėjimo planas; Įsakymai

9. Įsakymai

Įsakymai yra įstatymai ir reikalavimai, kuriuos Dievas duoda, kad padėtų mums tobulėti ir tapti panašiems į Jį. Įsakymai yra Dievo meilės mums apraiškos. Mes parodome savo meilę Jam laikydamiesi Jo įsakymų (žr. Jono 14:15). Įsakymų laikymasis visada atneš laimę ir palaiminimus iš Viešpaties (žr. Mozio 2:41; Almos 41:10). Dievas neduos mums įsakymo, neparuošdamas kelio jam paklusti (žr. 1 Nefio 3:7).

Du pagrindiniai įsakymai yra „mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu. Ir [...] mylėk savo artimą kaip save patį“ (Mato 22:36–39). Galime mylėti Dievą ir tarnauti Jam pasirinkdami mylėti kitus ir tarnauti jiems (žr. Mozio 2:17; Moronio 7:45, 47–48).

Vienas pirmųjų žmogui duotų įstatymų buvo Šabo dieną laikyti šventa. Dievas įsako savo vaikams pagerbti Jį Šabo dieną vykdant Jo, o ne savo, valią ir pažada palaiminimus tiems, kurie Jo dieną laiko šventa (žr. Izaijo 58:13–14).

Dešimt įsakymų yra labai svarbi Evangelijos dalis ir yra amžini principai, būtini mums išaukštinti (žr. Išėjimo 20:3–17). Viešpats apreiškė juos Mozei senovės laikais, ir Jis dar kartą juos paskelbė šiuolaikiniuose apreiškimuose.

Dievas įsako kasdien melstis, studijuoti Dievo žodį, atgailauti, paklusti skaistybės įstatymui, mokėti visą dešimtinę (žr. Malachijo 3:8–10), pasninkauti (žr. Izaijo 58:6–7), atleisti kitiems (žr. DS 64:9–11), laikytis Išminties Žodžio (žr. DS 89:18–21) ir mokyti kitus Evangelijos (žr. Mato 5:14–16; DS 18:15–16).

Susijusios nuorodos: Pradžios 39:9; 2 Timotiejui 3:15–17; Jokūbo 1:5–6; 2 Nefio 32:3; 2 Nefio 32:8–9; Mozio 18:8–10; Almos 39:9; 3 Nefio 18:15, 20–21; DS 58:42–43; DS 82:10

Susijusios temos: Dvasinių žinių įgijimas; Jėzaus Kristaus Apmokėjimas. Atgaila; Apeigos ir sandoras

Daugiau informacijos šiomis temomis ieškokite svetainėje gospeltopics.lds.org arba žr. *Ištikimi tikėjimui. Evangelijos žinytas* (2005).

Doktrinos įvaldymo ištraukos

Pateikiamas visų 100 doktrinos įvaldymo ištraukų sąrašas:

Senasis Testamentas	Naujasis Testamentas	Mormono Knyga	Doktrina ir Sandoros ir Bažnyčios istorija
Mozės 1:39	Mato 5:14–16	1 Nefio 3:7	DžS–I 1:15–20
Mozės 7:18	Mato 11:28–30	2 Nefio 2:22–25	DS 1:30
Abraomo 3:22–23	Mato 16:15–19	2 Nefio 2:27	DS 1:37–38
Pradžios 1:26–27	Mato 22:36–39	2 Nefio 26:33	DS 6:36
Pradžios 1:28	Luko 24:36–39	2 Nefio 28:30	DS 8:2–3
Pradžios 2:24	Jono 3:5	2 Nefio 32:3	DS 13:1
Pradžios 39:9	Jono 7:17	2 Nefio 32:8–9	DS 18:10–11
Išėjimo 19:5–6	Jono 14:15	Mozijo 2:17	DS 18:15–16
Išėjimo 20:3–17	Jono 15:16	Mozijo 2:41	DS 19:16–19
Jozuės 24:15	Jono 17:3	Mozijo 3:19	DS 21:4–6
Psalmyno 24:3–4	Apaštalų darbų 3:19–21	Mozijo 4:9	DS 29:10–11
Patarlių 3:5–6	1 Korintiečiams 2:5, 9–11	Mozijo 18:8–10	DS 42:11
Izaijo 1:18	1 Korintiečiams 6:19–20	Almos 7:11–13	DS 49:15–17
Izaijo 5:20	1 Korintiečiams 11:11	Almos 34:9–10	DS 58:42–43
Izaijo 29:13–14	1 Korintiečiams 15:20–22	Almos 39:9	DS 64:9–11
Izaijo 53:3–5	1 Korintiečiams 15:40–42	Almos 41:10	DS 76:22–24
Izaijo 58:6–7	Efeziečiams 2:19–20	Helamano 5:12	DS 82:10
Izaijo 58:13–14	Efeziečiams 4:11–14	3 Nefio 11:10–11	DS 84:20–22
Jeremijo 1:4–5	2 Tesalonikiečiams 2:1–3	3 Nefio 12:48	DS 88:118
Ezechielio 3:16–17	2 Timotiejui 3:15–17	3 Nefio 18:15, 20–21	DS 89:18–21
Ezechielio 37:15–17	Hebrajams 12:9	3 Nefio 27:20	DS 107:8
Danieliaus 2:44	Jokūbo 1:5–6	Etero 12:6	DS 121:36, 41–42
Amoso 3:7	Jokūbo 2:17–18	Etero 12:27	DS 130:22–23
Malachijo 3:8–10	1 Petro 4:6	Moronio 7:45, 47–48	DS 131:1–4
Malachijo 4:5–6	Apreiškimo 20:12	Moronio 10:4–5	DS 135:3

Kasdienio Raštų skaitymo grafikas

Sausis	Vasaris	Kovas	Balandis	Gegužė	Birželis	Liepa	Rugpjūtis	Rugsėjis	Spalis	Lapkritis	Gruodis
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3
4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6
7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7
8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8
9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9
10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10
11	11	11	11	11	11	11	11	11	11	11	11
12	12	12	12	12	12	12	12	12	12	12	12
13	13	13	13	13	13	13	13	13	13	13	13
14	14	14	14	14	14	14	14	14	14	14	14
15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15
16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16
17	17	17	17	17	17	17	17	17	17	17	17
18	18	18	18	18	18	18	18	18	18	18	18
19	19	19	19	19	19	19	19	19	19	19	19
20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20
21	21	21	21	21	21	21	21	21	21	21	21
22	22	22	22	22	22	22	22	22	22	22	22
23	23	23	23	23	23	23	23	23	23	23	23
24	24	24	24	24	24	24	24	24	24	24	24
25	25	25	25	25	25	25	25	25	25	25	25
26	26	26	26	26	26	26	26	26	26	26	26
27	27	27	27	27	27	27	27	27	27	27	27
28	28	28	28	28	28	28	28	28	28	28	28
29	(29)	29	29	29	29	29	29	29	29	29	29
30		30	30	30	30	30	30	30	30	30	30
31		31		31		31	31		31		31

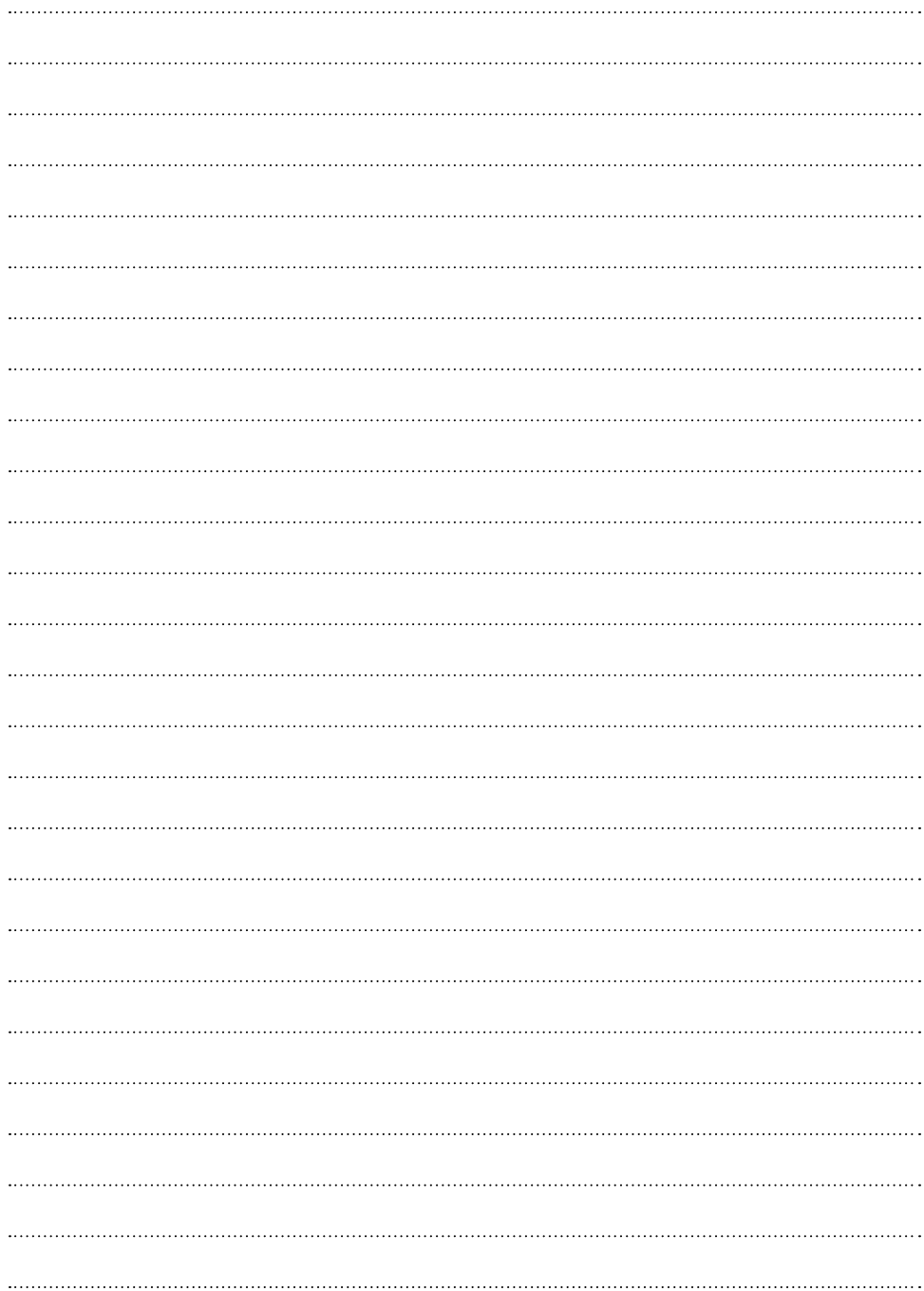

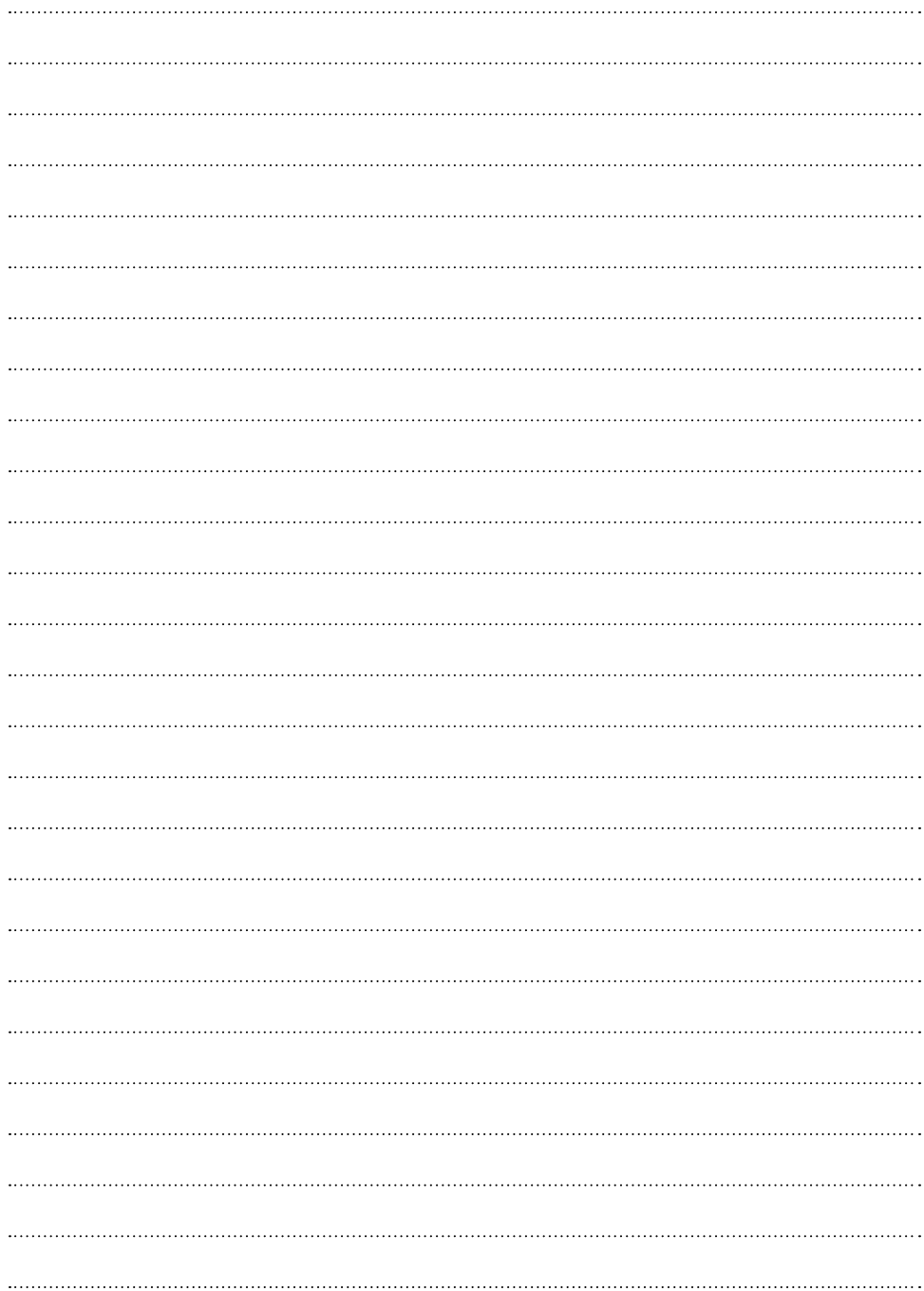

ŠEIMA

PAREIŠKIMAS PASAULIUI

PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTŲJŲ JĖZAUS KRISTAUS BAŽNYČIOS PIRMOJI PREZIDENTŪRA IR DVYLIKOS APAŠTALŲ TARYBA

*M*ES, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Pirmoji prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Taryba, iškilmingai pareiškiame, kad santuoka tarp vyro ir moters yra paskirta Dievo ir kad šeima yra Kūrėjo plano jo vaikų amžinajam likimui šerdis.

VISOS ŽMOGIŠKOS ESYBĖS – vyrai ir moterys – sukurti pagal Dievo atvaizdą. Kiekvienas yra mylimas dvasinis dangiškųjų tėvų sūnus ar dukra, ir, kaip toks, kiekvienas turi dievišką prigimtį ir paskirtį. Lytis yra esminė asmens ikimirtingojo, mirtingojo ir būsimo amžinojo savitumo bei paskirties charakteristika.

IKIMIRTINGOJOJE KARALYSTĖJE dvasiniai sūnūs ir dukterys pažinojo ir garbino Dievą kaip savo Amžinąjį Tėvą ir priėmė jo planą, kurio dėka jo vaikai gali gauti fizinį kūną ir įgyti žemiškos patirties, kad galėtų tobulėti ir galų gale realizuoti savo, kaip amžinojo gyvenimo paveldėtojų, dieviškąją paskirtį. Dievo laimės planas sudaro sąlygas šeimos tarpusavyje santykiams anapus kapo ribos tęstis amžinai. Šventose šventyklose vykdomos šventos apeigos ir sudaromos sandoros suteikia žmonėms galimybę grįžti Dievo akivaizdon ir šeimoms būti amžinai suvienytoms.

PIRMAS DIEVO ĮSAKYMAS Adomui ir Ievai yra susijęs su ju, kaip vyro ir žmonos, galimybe būti tėvais. Skelbiame, kad Dievo įsakymas savo vaikams daugintis ir pripildyti žemę tebegalioja. Be to, skelbiame, jog Dievas įsakė, kad šventos dauginimosi galios būtų naudojamos tik tarp vyro ir moters, kurie oficialiai sutuokti kaip vyras ir žmona.

SKELBIAME, kad priemonės, kuriomis kuriama mirtingoji gyvybė, yra nustatytos Dievo. Tvirtiname, kad gyvybė yra šventai ir kad Dievo amžinajame plane ji yra nepaprastai svarbi.

VYRAS IR ŽMONA turi šventą atsakomybę mylėti ir rūpintis vienas kitu bei savo vaikais. „Vaikai yra Viešpaties

dovana“ (Psalmyno 127:3). Tėvų šventa pareiga – išauklėti savo vaikus su meile ir teisumu, patenkinti jų fizinius bei dvasinius poreikius, mokyti juos mylėti ir tarnauti vienas kitam, laikytis Dievo įsakymų ir būti įstatymus gerbiančiais piliečiais, kur jie begyventų. Vyrai ir žmonos – motinos ir tėvai – turės atsakyti prieš Dievą už tai, kaip vykdė šias pareigas.

ŠEIMA įsteigė Dievas. Santuoka tarp vyro ir moters yra esminė jo amžinojo plano dalis. Vaikams duota teisė gimti santuokoje ir būti auklėjamiems tėvo ir motinos, kurie ištikimai gerbia savo santuokos įžadus. Laimė šeimyniniame gyvenime geriausiai pasiekama, kai ji pagrįsta Viešpaties Jėzaus Kristaus mokymais. Sėkmingos santuokos ir šeimos sukuriamos ir palaikomos, remiantis tikėjimo, maldos, atgailos, atlaidumo, pagarbos, meilės, užuojautos, darbo ir pilnaverčio poilsio principais. Pagal dievišką planą tėvai turi pirmينinkauti savo šeimoms su meile ir teisumu, būti atsakingi už aprūpinimą viskuo, kas būtina pragyvenimui, ir savo šeimų apsaugą. Motinos visų pirma atsako už savo vaikų ugdymą. Tėvai ir motinos yra įpareigoti vykdant šias šventas pareigas padėti vienas kitam kaip lygūs partneriai. Nedarbingumas, mirtis ar kitos aplinkybės gali priversti atitinkamai prisitaikyti. Esant reikalui turi padėti giminės.

ĮSPĖJAME, kad asmenys, kurie pažeidžia skaistybės sandoras, šurkščiai elgiasi su sutuoktiniu ar vaikais arba nevykdo savo šeimyninių pareigų, vieną dieną turės atsakyti prieš Dievą. Be to, įspėjame, kad šeimos ardymas atneša asmenims, bendruomenėms ir tautoms dideles nelaimes, išpranašautas senovės ir šiuolaikinių pranašų.

KVIEČIAME atsakingus piliečius ir vyriausybes pareigūnus visur parenti šiuos principus, skirtus palaikyti ir stiprinti šeimą – pagrindinį visuomenės padalinį.

Šis pareiškimas yra prezidento Gordono B. Hinklio pranešimo, perskaityto visuotiniame Paramos bendrijos susirinkime, įvykusiame 1995 metų rugpjūčio 23 dieną Solt Leik Sityje, dalis.

Seminarijų ir religijos institutų tikslas

Mūsų tikslas – padėti jaunimui ir jauniems suaugusiesiems suprasti Jėzaus Kristaus mokymus bei Apmokėjimą ir pasikliauti jais; padėti išlikti vertiems šventyklos palaiminimų; pasiruošti patiems ir paruošti savo šeimas bei aplinkinius amžinajam gyvenimui su savo Tėvu danguje.

Norėdami padėti pasiekti šį mokymo tikslą, skatiname seminarijų ir religijos institutų mokytojus ir mokinius praktiškai taikyti Evangelijos mokymo ir mokymosi pagrindus.

Mokytojai ir mokiniai turėtų:

- Mokyti ir mokytis Dvasia.
- Plėtoti mokymuisi palankią meilės, pagarbos ir tikslo siekimo aplinką.
- Kasdien studijuoti Raštus ir skaityti mokymosi kurso medžiagą.
- Suprasti Raštų bei pranašų žodžių kontekstą ir turinį.
- Nustatyti Evangelijos doktrinas ir principus, juos suprasti, jausti jų teisingumą ir svarbą ir juos taikyti.
- Aiškinti Evangelijos doktrinas ir principus, jais dalintis ir liudyti apie juos.
- Įvaldyti doktriną.

SEMINARIJOS IR RELIGIJOS INSTITUTAI

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ

JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA

